

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3CdoR/5/2026
Identifikačné číslo spisu:	8324203162
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8324203162.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej P. narodenej I., zastúpenej spoločnosťou JUDr. Martina Řeřichová, PhD. advokátka, s.r.o., Humenné, Nám. Slobody 13/25, IČO: 53065042, proti povinnému O., narodenému I. zastúpenému advokátom JUDr. Miroslavom Vidovenecom, Michalovce, Námestie Osloboditeľov 1, za účasti maloletej M., narodenej I. zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Humenné, pracovisko Snina, Snina, Budovateľská 2204, za účasti Krajskej prokuratúry v Prešove, Prešov, Masarykova 16, o výkon súdneho rozhodnutia, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 8Em/2/2024, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 27. novembra 2025 sp. zn. 24CoE/3/2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením zo 07. marca 2025 č. k. 8Em/2/2024-154 rozhodol tak, že:

„Nariaďuje výkon rozhodnutia uznesenia Okresného súdu Humenné, sp. zn. 8P/237/2024 zo dňa 22. 10. 2024, ktorým vo výroku I. zveril maloletú C. O., nar. XX. XX. XXXX do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov tak, že matka je oprávnená a povinná zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú vždy od piatka párneho týždňa od 19:00 hod. do piatka do 19:00 hod. nasledujúceho párneho týždňa a otec je oprávnený a povinný zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú vždy od piatka od 19:00 hod. nepárneho týždňa do piatka do 19:00 hod. nasledujúceho týždňa.“

1.1. Návrhom zo dňa 19. 11. 2024 oprávnená žiadala, aby súd nariadil výkon rozhodnutia - uznesenia Okresného súdu Humenné sp. zn. 8P/237/2024 zo dňa 22. 10. 2024 vo výroku I., ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 22. 10. 2024.

1.2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po rozchode rodičov v roku 2023 sa dlhší čas realizovala striedavá osobná starostlivosť o dieťa na základe dohody rodičov, a to v týždňových intervaloch. V konaní sp. zn. 8P/51/2024 o úpravu práv a povinností rodičov k maloletej bolo na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania rozhodnuté tak, že maloletá bola rozsudkom zo dňa 23. 09. 2024 zverená do

striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov v týždňových intervaloch. Po pojednávaní 23. 09. 2024 otec prestal odovzdávať maloletú matke, pričom maloletá bola v tom čase aj hospitalizovaná v nemocnici a matka nemala dostatočný kontakt s maloletou a ani potrebné informácie o stave maloletej. Vzhľadom na to, že rozsudok vo veci samej nenadobudol právoplatnosť, medzi rodičmi vznikol konflikt a neexistovalo súdne rozhodnutie na čas do právoplatnosti rozsudku, preto uznesením sp. zn. 8P/237/2024 zo dňa 22. 10. 2024 zveril maloletú do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov s presným vymedzením časov odovzdávania dieťaťa a rozsudkom sp. zn. 8P/258/2024 zo dňa 11. 12. 2024 rozhodol aj o výchovnom opatrení a uložil rodičom podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo inému poradenstvu. Otec podal na súd aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia na zverenie maloletej do svojej osobnej starostlivosti, ktorý bol uznesením sp. zn. 8P/276/2024 zo dňa 14. 01. 2025 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15CoP/18/2025 zo dňa 06. 03. 2025 zamietnutý. Od októbra 2024 dcéru matke neodovzdal, čo nie je v záujme ďalšieho zdravého vývoja maloletej. Obaja rodičia majú právo na vyvážený a rovnocenný vzťah a styk s vlastným dieťaťom. Právoplatné a vykonateľné rozhodnutie sp. zn. 8P/237/2024 zo dňa 22. 10. 2024 nie je zo strany povinného otca rešpektované, preto dospel k záveru, že je tu dôvod na nariadenie výkonu rozhodnutia a návrhu matky vyhovel.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie povinného, uznesením z 27. novembra 2025 sp. zn. 24CoE/3/2025 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a určil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nepochybne vyplynulo, že zo strany otca nedochádza od septembra 2024 k plneniu povinnosti uloženej exekučným titulom, čo sa otec aj v podanom odvolaní snaží ospravedlniť zmenou okolností po vzniku exekučného titulu, v dôsledku čoho malo dôjsť k zániku uloženej povinnosti. Zmenou okolností podľa názoru otca má byť samotný postoj maloletej, ktorý prezentovala v priebehu konania a v dlhšom období, ktoré uplynulo. Povinný v priebehu odvolacieho konania namietal, že súd neprihliadol na názor maloletej, k čomu odvolací súd uvádza, že aj keď sa maloletá nepochybne nachádza vo veku, kedy je schopná prejsť svoj názor, nemožno každý názor maloletého dieťaťa len nekriticky preberať bez zohľadnenia jeho správania, okolností prejavu názoru a ďalších skutočností. Najmä v prípade, ak dieťa zmení názor v otázke osobnej starostlivosti je potrebné skúmať a zisťovať aké dôvody viedli maloleté dieťa k takejto zmene postoja. V predmetnom prípade maloletá síce pri pohovore s kolíznym opatrovníkom dňa 03. 12. 2024 uviedla, že chce byť u otca, k matke chodiť len na návštevy a maximálne prespať u nej na jednu noc, no na otázku kolízneho opatrovníka prečo sa u matky necíti dobre, a či má nejaké obavy v súvislosti s odchádzaním ku matke uviedla len to, že mamka ju bila s varechou. Iné dôvody maloletá v priebehu konania neuviedla a ani z vykonaného dokazovania nevyplývali skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať takú zmenu okolností, ktorá by mala za následok zánik uloženej povinnosti. Odvolací súd sa oboznámil s rozsudkom Okresného súdu Humenné, č. k. 8P/51/2024-206 zo dňa 23. 09. 2024 a s uznesením Okresného súdu Humenné, č. k. 8P/237/2024-26 zo dňa 22. 10. 2024 (exekučným titulom), na podklade ktorých dospel k rovnakým zisteniam ako súd prvej inštancie. Po rozchode rodičov sa na základe ich vzájomnej dohody realizovala striedavá osobná starostlivosť o maloletú, pričom sama maloletá v priebehu konania vo veci samej prezentovala svoje silné emocionálne väzby k obojmu rodičovi s tým, že preferuje rovnomerné rozdelenie času medzi nimi (viď bod 11. odôvodnenia). Po zohľadnení tohto názoru maloletej, ako aj toho, že striedavá osobná starostlivosť o maloletú sa realizovala dlhodobo, súd prvej inštancie zveril maloletú do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov s týždňovou frekvenciou striedania. Z exekučného titulu však vyplynulo, že od súdneho pojednávania, na ktorom bolo rozhodnuté vyššie spomínaným rozsudkom sa maloletá zdržiava už len u otca, čo otec odôvodňoval správaním matky. Otec sa s maloletou dostavil na úrad dňa 14. 10. 2024 a dožadoval sa vykonania pohovoru s maloletou, ktorý bol vykonaný napokon v prítomnosti otca. Maloletá prezentovala svoj postoj ostať u otca, avšak bol na nej viditeľný strach, očami stále sledovala otca a na otázku kolízneho opatrovníka, či si pamätá ako vrela, že chce byť týždeň u otca a týždeň u mamky súhlasne pokývala hlavou a mala slzy v očiach, následne bol rozhovor ukončený s tým, že sa kolíznemu opatrovníkovi javí, že jeho správanie vyvoláva u maloletej strach (viď strana 6 odôvodnenia). V tejto pomerne krátkej dobe (menej ako jeden mesiac) mala maloletá zmeniť postoj k matke a názor v otázke svojej osobnej starostlivosti, avšak bez uvedenia relevantného dôvodu. Až v tomto konaní

maloletá pri pohovore uviedla, že dôvodom zmeny postoja má byť skutočnosť, že ju mamka bila varechou. Odvolací súd nevyučuje, aby zmena v správaní alebo samotné správanie jedného z rodičov s ohľadom na okolnosti prípadu nemohli spôsobiť zmenu v postoji maloletého dieťaťa, avšak uvedené nemohlo podľa názoru odvolacieho súdu nastať v tomto prípade. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie, do vyhlásenia rozsudku vo veci samej sa bezproblémovo realizovala striedavá osobná starostlivosť o maloletú, pričom samotná maloletá neuvádzala pri pohovoroch žiadne negatívne skutočnosti na adresu matky a ani zo strany kolízneho opatrovníka neboli zistené žiadne nedostatky v zabezpečovaní starostlivosti o maloletú. Otec síce poukazoval na zmenu postoja maloletej ešte pred vyhlásením rozsudku vo veci samej, avšak odvolací súd poukazuje na to, že maloletá prezentovala tento svoj postoj v čase, keď sa nachádzala v jeho osobnej starostlivosti a neskôr, keď bola v osobnej starostlivosti matky vyjadrila žiadosť byť rovnako u ocka a aj u mamky (viď bod 16. odôvodnenia napadnutého uznesenia). Maloletá sama vyjadrila v konaní vo veci samej, že má silný emocionálny citový vzťah k obom rodičom, t. j. nielen k otcovi, preto je logické, že verbalizovala svoj postoj ostať v starostlivosti toho rodiča, ktorý zabezpečoval jej osobnú starostlivosť v daný čas. S ohľadom na uvedené okolnosti nebolo možné tento názor maloletej vykladať izolovane od ostatných skutočností. Pokiaľ maloletá v tomto konaní zotrvala na svojom názore ostať u otca z dôvodu, že ju mamka bila varechou, uvedenú skutočnosť ani odvolací súd nepovažoval za spôsobilú privodiť zmenu spočívajúcu v zániku uloženej povinnosti exekučným titulom. Vzhľadom na to, že neboli na strane matky zistené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by ju diskvalifikovali v starostlivosti o maloletú, nepovažuje odvolací súd za súladné s najlepším záujmom maloletej, aby otec i naďalej nerešpektoval právoplatný a vykonateľný exekučný titul a bránil matke v osobnej starostlivosti o maloletú. Nariadenie výkonu exekučného titulu je v predmetnom prípade na mieste, pretože ďalšia izolácia maloletej od matky (v súčasnosti je to už viac ako rok) je spôsobilá ťažko poznačiť vzájomný vzťah matky a maloletej, ku ktorého narušeniu nepochybne došlo svojvoľným nerešpektovaním právoplatného a vykonateľného exekučného titulu zo strany otca. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

2.2. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 2 ods. 1 CMP a § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Žiaden z účastníkov konania nepodal v rámci odvolacieho konania návrh na rozhodovanie o trovách konania a ani odvolací súd nevzhliadol dôvod, pre ktorý by bolo spravodlivé priznať náhradu trov konania niektorému z účastníkov v zmysle § 55 CMP, preto žiadnemu účastníkovi nebol priznaný nárok na ich náhradu.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že vo svojom vyjadrení zo 14. 11. 2025 navrhol, že je potrebné zistiť aktuálny psychický stav matky maloletej vyžiadaním a sprístupnením zdravotnej dokumentácie resp. vyžiadaním si správy od psychiatricky H., u ktorej je matka evidovaná, či vôbec je možné uskutočniť akýkoľvek styk matky s maloletou a pred zaslaním vyjadrenia oboznámiť H. H. aj o odmietavom postoji maloletej k matke a tento svoj návrh aj adekvátne zdôvodnil. Okrem uvedeného ako dôkaz priložil v prílohe aj výsluch otca v trestnom konaní ČVS : ORP-196/1-VYS-HE-2025. Tieto návrhy však povinný uviedol aj predtým vo svojom vyjadrení zo dňa 07. 07. 2025. V tomto smere možno konštatovať nielen nečinnosť a nezáujem tak súdu prvoinštančného ako aj súdu odvolacieho na zistení aktuálneho stavu, ale aj súd odvolací sa o týchto skutočnostiach vôbec v napadnutom rozhodnutí nezmieňuje a nedáva odpoveď, prečo sa predmetné dokazovanie nevykonalo, čo naplňuje podmienku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu. Odvolací súd neskúmal aktuálny stav a uspokojil sa s neaktuálnym opisom stavu prvoinštančným súdom, pričom v rozpore s vyššie uvedenými zákonnými zásadami odvolacieho konania v tejto mimosporovej veci zakotvenými v § 62 a predovšetkým § 63 CMP nevykonaním navrhnutého dokazovania, resp. nedal pokyn prvoinštančnému súdu na vykonanie navrhnutého dokazovania a neoboznámil sa ani s dôkazmi priloženými v priebehu odvolacieho konania, ale ani s dôkazmi doloženými povinným vo vykonávanom konaní a vo svojom odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa o nich vôbec nezmieňuje a nezdôvodňuje, prečo ich nevykonaním. Tým podľa názoru znemožnil povinnému ako strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2. Dovolateľ poukazuje aj na nevykonateľnosť uznesenia súdu prvej inštancie v spojení s napadnutým rozhodnutím pre jeho nesprávnosť resp. chybu v písaní vo výroku, ktorým sa nariaďuje výkon rozhodnutia, kde v texte pri časovom vymedzení osobnej starostlivosti matky o maloletú je chybné uvedené do piatka do 19.00 hod. nasledujúceho párneho týždňa (má byť uvedené nepárneho - výrok I. pôvodného uznesenia OS Humenné, sp. zn.: 8P/237/2024 zo dňa 22. 10. 2024). Keďže napadnuté rozhodnutie potvrdzuje podľa jeho názoru nevykonateľné rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je dôvod na potvrdenie napadnutého uznesenia, nakoľko bez opravy pôvodného rozhodnutia súdu prvej inštancie je aj napadnuté rozhodnutie nevykonateľné. Preto povinný napáda svojím dovolaním napadnuté rozhodnutie aj z tohto dôvodu, ktorý podraduje tiež pod dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP.

3.3. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd zmenil napadnuté uznesenie krajského súdu vo výroku I. tak, že návrh na výkon rozhodnutia uznesenia Okresného súdu Humenné, sp. zn.: 8P/237/2024 zo dňa 22. 10. 2024 zamietaj; alternatívne aby zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a aj uznesenie okresného súdu a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň v zmysle ust. § 444 CSP navrhuje, aby najvyšší súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Zároveň navrhuje, aby najvyšší súd priznal povinnému - dovolateľovi trovy dovolacieho konania.

4. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že napriek opakovaným výzvam otec s úradom nespôsobuje, nereaguje na telefonáty či predvolania úradu, nevyužíva ponúkané formy sociálneho a odborného poradenstva a nereaguje na odporúčania úradu. Pokusy úradu o realizáciu samostatného pohovoru s maloletou sú opakovane neúspešné. V súčasnosti úrad disponuje názorom maloletého dieťaťa iba sprostredkované prostredníctvom otca, keďže nie je umožnený pravidelný a nerušený kontakt úradu s maloletou bez prítomnosti otca (otec odmieta vykonať pohovor aj za účasti psychologičky tunajšieho referátu poradenskopsychologických služieb), otec dvakrát nezabezpečil účasť maloletého dieťaťa na znaleckom dokazovaní. Na samotnom súdnom pojednávaní vo veci uloženia výchovného opatrenia otec deklaroval, že umožní matke byť s maloletou C. osamote, bez nahrávania na mobilný aparát, k čomu podľa dostupných informácií od matky doposiaľ nedošlo. Kolízny opatrovník považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za zákonné, keďže jeho cieľom je zabezpečenie riadneho plnenia povinností vyplývajúcich zo súdneho rozhodnutia a ochrana najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa.

5. Generálna prokuratúra SR vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že po rozvoze rodičov sa dlhší čas realizovala striedavá osobná starostlivosť o maloletú C. na základe dohody rodičov. Bol to práve otec, ktorý od októbra 2024 prestal rešpektovať dohodu a matke neumožnil styk s maloletou. Výhliadky na vytvorenie väzieb medzi rodičmi a dieťaťom sa postupom znižujú a napokon zaniknú, ak biologickému rodičovi a dieťaťu nie je dovolené sa stýkať. Žiadne prirodzené puto nemá nádej medzi nimi vzniknúť. Aj judikatúra EŠLP opakovane konštatuje, že je v záujme dieťaťa, aby sa udržiavali rodinné väzby, dieťa má právo na to, aby dostalo príležitosť rozvíjať svoj vzťah ku každému z rodičov, a to bez akéhokoľvek vonkajšieho tlaku zo strany druhého rodiča. Podanie otca zo 14. novembra 2025 (13 dní pred rozhodnutím súdu), ktorým sa domáhal zisťovania aktuálneho psychického stavu matky a následne aj jej spôsobilosti starať sa o maloletú považujem za zjavne účelové, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní a vyjadreniach kolízneho opatrovníka ako aj zástupcu okresnej prokuratúry, ktorý konštatoval, že na strane matky neboli zistené skutočnosti brániace obmedzeniu jej rodičovských práv. Na záver navrhuje, aby dovolací súd dovolanie právneho zástupcu otca ako nedôvodné zamietol.

6. Oprávnená vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa s dovolacími námietkami povinného nestotožňuje a má za to, že súd druhej inštancie vydal rozhodnutie v súlade s najlepším záujmom dieťaťa, jeho rozhodnutie má oporu v zákone a je vecne správne. Maloletá je zajatcom povinného, ktorý za žiadnych okolností nekoná v najlepšom záujme dieťaťa, vôbec nepodporuje vzťah oprávnenej ako matky a malotej, nevyvíja žiadnu iniciatívu, aby oprávnená a maloletá mali dobrý vzťah, naopak každú iniciatívu oprávnenej doposiaľ vedome zmariť. Maloletá mala vždy dobrý vzťah s oboma rodičmi a jej odmietanie oprávnenej nastalo postupne v čase, kedy povinný prestal rešpektovať právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie. Povinný nerešpektuje oprávnenú, ignoruje volania, SMS správy, neposkytuje matke žiadne informácie o malotej. Uvedené skutočnosti sú preukázané listinnými dôkazmi

doloženými do súdneho konania. Oprávnená oznamuje, že povinný naďalej nerešpektuje právoplatné a vykonateľné uznesenie Okresného súdu Humenné sp. zn. 8P/237/2024-26 zo dňa 22. 10. 2024 vo výroku I. vo veci mal. C., nar. I. v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 24CoE/3/2025 zo dňa 07. 03. 2025. Oprávnená zastáva názor, že dovolanie povinného je v celom rozsahu nedôvodné, nakoľko v rámci konania o výkon rozhodnutia je predmetom súdneho prieskumu skutočnosť, či rodičia, ktorí majú súdom upravenú starostlivosť o dieťa a stretávanie sa s ním, toto rozhodnutie nerešpektujú. Prieskumná činnosť súdu podľa ustanovenia § 376 ods. 1 CMP sa obmedzuje len na zistenie, či je exekučný titul vykonateľný, a či povinný rodič dobrovoľne neplní to, čo mu vykonateľný exekučný titul ukladá. Oprávnená najvyššiemu súdu navrhuje, aby dovolanie povinného v celom rozsahu odmietol. Advokátka si uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní.

7. Následne okresný súd opravným uznesením z 18. marca 2026 č. k. 8Em/2/2024-503 opravil uznesenie č. k. 8Em/2/2024-154 zo 07. marca 2025 vo výroku na toto správne znenie:

„Nariaďuje výkon rozhodnutia uznesenia Okresného súdu Humenné, sp. zn. 8P/237/2024 zo dňa 22. 10. 2024, ktorým vo výroku I. zveril maloletú C. O., nar. XX. XX. XXXX do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov tak, že matka je oprávnená a povinná zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú vždy od piatka párneho týždňa od 19:00 hod. do piatka do 19:00 hod. nasledujúceho nepárneho týždňa a otec je oprávnený a povinný zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú vždy od piatka od 19:00 hod. nepárneho týždňa do piatka do 19:00 hod. nasledujúceho párneho týždňa.“

8. Podľa § 444 ods. 1, 2 CSP, dovolací súd môže na návrh odložiť právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

9. Vo vzťahu k návrhu dovolateľa na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1 CSP, dovolací súd konštatuje, že z podaného návrhu nemal osvedčené dôvody hodné osobitného zreteľa, preto návrhu pred rozhodnutím o podanom dovolaní nevyhovel. V súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

10. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa vzťahuje Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže CMP neustanovuje inak, dovolací súd ďalej skúmal možnosť aplikácie ustanovení CSP pre konanie o dovolaní otca maloletých detí.

11. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

12. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej

v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

15. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

16. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Z obsahu dovolania vyplýva, že povinný namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, najmä to, že odvolací súd neskúmal aktuálny stav a v zmysle § 62 a § 63 CMP nevykonal navrhnuté dokazovanie; ako aj nevykonateľnosť uznesenia súdu prvej inštancie.

18. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením uznesenia súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých

pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

19. Agenda starostlivosti súdu o maloletých si vo všeobecnosti vyžaduje osobitnú pozornosť a efektívny a rýchly postup súdu (sp. zn. II. ÚS 2/01). Medzi tie veci, u ktorých sa pri posudzovaní dĺžky konania zohľadňuje práve predmet konania, patria podľa judikatúry ESLP aj konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, pretože akékoľvek procesné omeškanie v takejto veci môže mať za zásadné následky následok de facto (faktické) rozhodnutie o otázke predloženej súdu (rozsudok ESLP z 8. júla 1987, H. v. United Kingdom, bod 85.; sp. zn. II. ÚS 35/01). Právna úprava reaguje na neadekvátne predlžovanie výkonu rozhodnutia, čo je v rozpore so záujmom maloletého.

20. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí riadnym spôsobom dôvodil, že z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nepochybne vyplynulo, že zo strany otca nedochádza od septembra 2024 k plneniu povinnosti uloženej exekučným titulom, čo sa otec aj v podanom odvolaní snaží ospravedlniť zmenou okolností po vzniku exekučného titulu, v dôsledku čoho malo dôjsť k zániku uloženej povinnosti. Zmenou okolností podľa názoru otca má byť samotný postoj maloletej, ktorý prezentovala v priebehu konania a v dlhšom období, ktoré uplynulo.

20.1. Odvolací súd dospel k záveru, vzhľadom na to, že neboli na strane matky zistené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by ju diskvalifikovali v starostlivosti o maloletú, nepovažuje odvolací súd za súladné s najlepším záujmom maloletej, aby otec i naďalej nerešpektoval právoplatný a vykonateľný exekučný titul a bránil matke v osobnej starostlivosti o maloletú.

21. Podľa § 377 CMP súd rozhodne o nariadení výkonu rozhodnutia alebo o zamietnutí návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia do šiestich mesiacov od začatia konania (ods. 1). Proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia a proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia je odvolanie prípustné (ods. 2). Odvolanie proti nariadeniu výkonu rozhodnutia možno odôvodniť len tým, že exekučný titul nie je vykonateľný, alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti (ods. 3). Odvolanie proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia nie je prekážkou, aby súd prvej inštancie výkon rozhodnutia uskutočnil (ods. 4).

22. Dovolací súd uvádza, že zákon výslovne pripúšťa odvolanie proti uzneseniu o nariadení výkonu alebo zamietnutí návrhu na výkon rozhodnutia.

22.1. Zákon špecifikuje len dva odvolacie dôvody. Uvedená právna úprava je špeciálna vo vzťahu k právnej úprave § 62 CMP a § 365 CSP, teda čo sa týka dôvodov, nahrádza všeobecnú úpravu o odvolaní v Civilnom mimosporovom poriadku a Civilnom sporovom poriadku.

22.2. Vymedzenie len týchto dôvodov vyjadruje rešpekt a autoritatívnu silu už vydaného súdneho rozhodnutia. Odvolacie dôvody sa teda budú týkať len takých skutočností, ktoré by znamenali nemožnosť realizovať výkon rozhodnutia. Nepôjde o dôvody, ktoré sa týkajú merita veci rozhodnutej súdom v základnom konaní. Vykonávací súd sa bude zaoberať len týmito dôvodmi: a) exekučný titul nie je vykonateľný; b) okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti. Dôvodom môže byť napríklad to, že došlo k splneniu povinnosti, alebo že oprávnená alebo povinná osoba zomrela, príp. že zomrelo dieťa. Dôvodom môže byť aj zrušenie alebo zmena rozhodnutia, ktorý je exekučným titulom (pozri § 377 [Nariadenie výkonu rozhodnutia a odvolanie] In: SMYČKOVÁ, Romana, a kol. Civilný mimosporový poriadok. 2. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2024).

23. Dovolací súd preto konštatuje, že námietka dovolateľa ohľadom neskúmania aktuálneho stavu odvolacím súdom, resp. nevykonanie dokazovania aktuálneho psychického stavu matky maloletej a prezentovania odmietavého postoja maloletého, je v danom prípade v zmysle § 377 CMP neprípustná, nakoľko namietané dokazovanie sa netýka okolností spôsobujúcich zánik uloženej povinnosti, ktoré nastali

po vzniku exekučného titulu a ani nevykonateľnosti exekučného titulu. Teda nejde o dokazovanie vo veci samej. Ustanovenie § 377 CMP je špeciálny vo vzťahu k ust. § 62 CMP a § 365 CSP, teda čo sa týka dôvodov, nahrádza všeobecnú úpravu o odvolaní v zmysle CSP a CMP.

24. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

25. To, že dovolateľ so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

26. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Povinný preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

26.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Povinný preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

27. Dovolateľ taktiež namietal nevykonateľnosť uznesenia súdu prvej inštancie pre jeho nesprávnosť resp. chybu v písaní vo výroku, ktorým sa nariaďuje výkon rozhodnutia, keďže v texte výroku pri časovom vymedzení osobnej starostlivosti matky o maloletú je chybne uvedené - do piatka do 19.00 hod. nasledujúceho párneho týždňa (má byť uvedené nepárneho). Dovolací súd k tomu uvádza, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že slovo „párneho“ bolo uvedené vo výroku navyše, a aj napriek danej zrejmej nesprávnosti, resp. chybe v písaní bolo zrozumiteľné a logicky vyvoditeľné, že bolo mienené určiť matke zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú vždy od piatka párneho týždňa

od 19:00 hod. do piatka do 19:00 hod. nasledujúceho týždňa. To aj vzhľadom k tomu, že otcovi bolo určené zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú vždy od piatka od 19:00 hod. nepárneho týždňa do piatka do 19:00 hod. nasledujúceho týždňa.

28. Dovolací súd navyše podotýka, že súd prvej inštancie už opravným uznesením z 18. marca 2026 č. k. 8Em/2/2024-503 opravil uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia.

28.1. Vo výroku uznesenia okresný súd najprv uviedol, že matka je oprávnená a povinná zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú vždy od piatka párneho týždňa od 19:00 hod. do piatka do 19:00 hod. nasledujúceho párneho týždňa. Následne opravným uznesením súd prvej inštancie správne opravil svoje uznesenie tak, že matka je oprávnená a povinná zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú vždy od piatka párneho týždňa od 19:00 hod. do piatka do 19:00 hod. nasledujúceho nepárneho týždňa.

28.2. Aj z tohto hľadiska namietaná vada už bola odstránená súdom prvej inštancie opravným uznesením v zmysle ustanovení § 2 ods. 1 CMP, § 224, § 234 ods. 2 CSP.

29. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie povinného ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

30. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.